

„Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne.”

Bele szoktam-e gondolni abba, mekkora ajándék az Oltáriszentség? Hogy Jézus ilyen „kézzelfogható” módon is velünk maradt a földön, és nem „csak” lélekben. (Pedig már azért is bőven hálások lehetünk...)

A szentáldozásban Jézus önmagát adja, hogy találkozhassunk vele („bennem marad, élet lesz bennem”). Van-e bátorságom nyitott szívvel befogadni, úgy, hogy tényleg átformálhassa az életemet?

Van-e helye Jézusnak a szívemben, vagy tele vagyok minden mással, ami kiszorítja: bűnökkel, rossz szokásokkal, olyan dolgokkal, amikhez ragaszkodom, pedig nem is annyira fontosak, de miattuk már nincs helye annak, hogy az Úr kegyelmei valójában működésbe léphessenek az életemben.

Mennyire veszem komolyan Jézus ígéreteit az Eucharisziával kapcsolatban: ha nem éltek vele, nem lesz élet bennetek, ha igen, bennem maradtok, és én tibennetek? Nem mindegy...

Hogyan élek ezzel a legszentebb ajándékkal? Megteszek-e mindent, hogy tisztán, nyitott szívvel vegyem őt magamhoz, teret engedve a kegyelmeinek, vagy csak megszokásból, szinte hitetlenül áldozom, fájdalmat okozva neki bizalmatlanságommal és langyosságommal?

Vianney Szent János mondta, hogy nincs nagyobb dolog az Eucharisziánál, mert ha lenne, az Isten nekünk adta volna.

Örüljünk ennek az ajándéknak, fogadjuk hálásan és nyitott szívvel minden egyes alkalommal!

Czibolya Edit, Budapest